

Zbierka súdnych rozhodnutí

UZNESENIE SÚDNEHO DVORA (prvá komora)

z 12. mája 2016*

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania — Rokovací poriadok Súdneho dvora — Článok 53 ods. 2 — Sloboda usadiť sa a slobodné poskytovanie služieb — Vylučne vnútorná situácia — Zjavný nedostatok právomoci Súdneho dvora“

V spojených veciach C-692/15 až C-694/15,

ktorých predmetom sú návrhy na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podané rozhodnutiami Consiglio di Stato (Štátna rada, Taliansko) z 12. novembra 2015 a doručené Súdnemu dvoru 21. decembra 2015, ktoré súvisia s konaniami:

Security Service Srl (C-692/15),

Il Camaleonte Srl (C-693/15),

Vigilanza Privata Turris Srl (C-694/15)

proti

Ministero dell'Interno (C-692/15 a C-693/15),

Questura di Napoli,

Questura di Roma (C-692/15),

SÚDNY DVOR (prvá komora),

v zložení: predsedníčka prvej komory R. Silva de Lapuerta, sudcovia J.-C. Bonichot, C. G. Fernlund, S. Rodin (spravodajca) a E. Regan,

generálna advokátka: J. Kokott,

tajomník: A. Calot Escobar,

vzhľadom na rozhodnutie prijaté po vypočutí generálnej advokátky, že vo veci bude rozhodnuté odôvodneným uznesením podľa článku 53 ods. 2 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora,

vydal toto

* Jazyk konania: taliančina.

Uznesenie

- 1 Návrhy na začatie prejudiciálneho konania sa týkajú výkladu článkov 49 a 56 ZFEÚ.
- 2 Tieto návrhy boli podané v rámci troch sporov, v ktorých sú účastníkmi konania Security Service Srl (vec C-692/15), Il Camaleonte Srl (vec C-693/15) a Vigilanza Privata Turrus Srl (vec C-694/15) (ďalej spoločne len „bezpečnostné služby“) na jednej strane a Ministero dell’Interno (ministerstvo vnútra) (veci C-692/15 a C-693/15), Questura di Napoli (policajné riaditeľstvo v Neapole, Taliansko) a Questura di Roma (policajné riaditeľstvo v Ríme, Taliansko) (vec C-692/15) na strane druhej, ktoré sa týkajú zákonnosti požiadaviek súvisiacich s poskytovaním určitých bezpečnostných služieb.

Právny rámec

Talianske právo

- 3 Článok 2 regio decreto legge n. 1952/1935 (convertito in legge n. 508/1936) [kráľovský zákonný dekrét č. 1952/1935 (zmenený na zákon č. 508/1936)] ukladá každej osobe, ktorá zamýšľa organizovať súkromnú bezpečnostnú službu, povinnosť predložiť svoj prevádzkový poriadok na schválenie policajnému riaditeľstvu provincie, na území ktorej táto osoba zamýšľa poskytovať takéto služby.
- 4 Článok 3 kráľovského dekrétu č. 1952/1935 spresňuje:
„Policajný riaditeľ môže meniť prevádzkové pravidlá navrhnuté na základe predchádzajúceho článku a doplniť akékoľvek povinnosti, ktoré z hľadiska verejného záujmu považuje za vhodné.“
- 5 Právny predpis, ktorým sa stanovujú minimálne štrukturálne charakteristiky a minimálne kvalitatívne požiadavky na súkromné bezpečnostné služby, prijatý prostredníctvom decreto ministeriale n. 269 (ministerská vyhláška č. 269) z 1. decembra 2010, stanovuje podľa vnútroštátneho súdu „minimálne“ znaky a požiadavky, ktoré musí spĺňať bezpečnostná služba na to, aby mohla získať povolenie na vykonávanie svojej činnosti. Policajný riaditeľ si zachováva právomoc prijať osobitné predpisy pre mimoriadne okolnosti alebo zvláštne územné oblasti.

Spory vo veci samej

- 6 Bezpečnostné služby s cieľom pôsobiť v provincii Neapol požiadali každá zvlášť policajné riaditeľstvo Neapol o schválenie svojho „prevádzkového poriadku“. Rozhodnutiami z 10. februára, 4. septembra a 7. júla 2014 policajné riaditeľstvo Neapol schválilo tieto prevádzkové poriadky s výhradou, že tieto musia uvádzať, že bezpečnostné služby budú vysielat’ na každý zásah v prípadoch strážnej služby vo forme obchôdzky, zásah na základe poplachového systému a na prepravu hotovosti do výšky 100 000 eur aspoň dvoch pracovníkov (ďalej len „predmetné predpisy“).
- 7 Security Service napadla rozhodnutie policajného riaditeľstva Neapol, ktoré sa jej týkalo, pred Tribunale amministrativo regionale del Lazio (regionálny správny súd Lazio, Taliansko). Il Camaleonte a Vigilanza Privata Turrus tiež podali takúto žalobu na Tribunale amministrativo regionale per la Campania (Správny súd regiónu Kampánia, Taliansko).
- 8 Príslušné súdy zamietli tieto tri žaloby.
- 9 Bezpečnostné služby sa proti týmto zamietavým rozhodnutiam odvolali na vnútroštátny súd, pričom argumentovali najmä tým, že predmetné predpisy sú jednak v rozpore s príslušnou vnútroštátnou právnou úpravou, ktorá stanovuje minimálne podmienky pre organizáciu a prevádzku týchto

podnikov, a jednak so základnými zásadami práva Európskej únie v oblasti slobody usadiť sa a slobodného poskytovania služieb, ako boli vyložené v rozsudku Súdneho dvora z 13. decembra 2007, Komisia/Taliansko (C-465/05, EU:C:2007:781).

- 10 Vnútroštátny súd zastáva názor, že predmetné predpisy nie sú z hľadiska vnútroštátneho práva nezákonné.
- 11 Pokiaľ ide o právo Únie, vnútroštátny súd zastáva názor, že nie je isté, či riešenia uvedené v rozsudku z 13. decembra 2007, Komisia/Taliansko (C-465/05, EU:C:2007:781), možno uplatniť pri posúdení zlučiteľnosti dotknutých predpisov s článkami 49 a 56 ZFEÚ.
- 12 Podľa tohto súdu sa dotknuté predpisy vzťahujú na všetky súkromné bezpečnostné služby na území provincií Neapol a Caserta (Taliansko), a teda nemajú diskriminačné účinky, ktoré by boli v rozpore so zásadami slobodnej hospodárskej súťaže, slobody usadiť sa a slobodného poskytovania služieb.
- 13 Okrem toho nárast prevádzkových nákladov vyvolaný predmetnými predpismi sa nezdá byť pre bezpečnostné služby neúnosný a opatrenia prijaté policajným riaditeľstvom Neapol, hoci sú prejavom diskrečnej právomoci, nie sú neprimerané objektívnym potrebám provincií Neapol a Caserta. Okrem toho činnosti bezpečnostných služieb prispievajú k doplneniu činnosti orgánov verejnej bezpečnosti pri predchádzaní trestným činom a pri boji proti kriminalite. V dôsledku toho požiadavka, aby sa činnosť týchto služieb organizovala s určitými znakmi účinnosti a efektivity, preto nezodpovedá iba záujmu ich klientov, ale aj záujmu verejnosti a orgánov verejnej moci.
- 14 Hoci vnútroštátny súd zastáva názor, že žaloby, ktoré mu boli predložené, by sa mohli zamietnuť, konštatuje, že sú splnené podmienky na podanie návrhu na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ.

O právomoci Súdneho dvora na rozhodovanie o návrhoch na začatie prejudiciálneho konania

- 15 V zmysle článku 53 ods. 2 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora, ak je zrejmé, že Súdny dvor nemá právomoc prejednávať a rozhodovať vec, alebo ak žiadosť alebo návrh nie je prípustný, Súdny dvor môže po vypočutí generálneho advokáta kedykoľvek rozhodnúť odôvodneným uznesením bez toho, aby pokračoval v konaní.
- 16 V týchto spojených veciach je potrebné použiť uvedené ustanovenie.
- 17 Podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora konanie, ktoré upravuje článok 267 ZFEÚ, je nástrojom spolupráce medzi Súdny dvorom a vnútroštátnymi súdmi, prostredníctvom ktorého Súdny dvor poskytuje týmto súdom výklad práva Únie, ktorý potrebujú na vyriešenie sporu, ktorý prejednávajú tieto súdy (pozri najmä rozsudok Pringle z 27. novembra 2012, C-370/12, EU:C:2012:756, bod 83 a citovanú judikatúru).
- 18 Požiadavky na obsah návrhu na začatie prejudiciálneho konania sú výslovne uvedené v článku 94 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora, ktorý má vnútroštátny súd v rámci spolupráce zavedenej článkom 267 ZFEÚ poznať a ktorý je povinný náležite dodržiavať (pozri v tomto zmysle uznesenie z 3. júla 2014, Talasca, C-19/14, EU:C:2014:2049, bod 21).
- 19 Súdny dvor pri viacerých príležitostiach poznamenal, že nevyhnutnosť dopracovať sa k výkladu práva Únie, ktorý bude pre vnútroštátny súd užitočný, vyžaduje, aby súd vymedzil skutkový a právny rámec ním položených otázok, alebo aby prinajmenšom objasnil skutkové predpoklady, na ktorých sú tieto otázky založené (pozri najmä uznesenie z 18. apríla 2013, Adiamix, C-368/12, neuvverejnené, EU:C:2013:257, bod 20 a citovanú judikatúru).

- 20 Vnútroštátny súd musí tiež uviesť presné dôvody, ktoré ho viedli k tomu, aby požiadal Súdny dvor o výklad určitých ustanovení práva Únie, a na základe ktorých považuje predloženie prejudiciálnych otázok Súdnemu dvoru za nevyhnutné. Súdny dvor už rozhodol, že je nevyhnutné, aby vnútroštátny súd podal minimálne vysvetlenie k dôvodom voľby ustanovenia práva Únie, o výklad ktorého žiada, ako aj k súvislosti, ktorú vidí medzi týmito ustanoveniami a vnútroštátnou právnou úpravou uplatniteľnou na spor, ktorý mu bol predložený (pozri najmä uznesenie zo 4. júna 2015, Argenta Spaarbank, C-578/14, neuvverejnené, EU:C:2015:372, bod 15 a citovanú judikatúru).
- 21 Treba zdôrazniť, že informácie uvedené v rozhodnutiach vnútroštátnych súdov a v nich položené otázky neslúžia iba na to, aby umožnili Súdnemu dvoru poskytnúť užitočné odpovede, ale musia umožniť vládam členských štátov a iným dotknutým osobám, aby predložili svoje pripomienky podľa článku 23 Štatútu Súdneho dvora Európskej únie. Súdnemu dvoru prináleží dbať na to, aby táto možnosť bola zaručená, lebo podľa tohto ustanovenia sa oznamujú dotknutým osobám iba návrhy na začatie prejudiciálneho konania doplnené o preklad do úradného jazyka každého členského štátu, s výnimkou vnútroštátneho spisu, ktorý Súdnemu dvoru prípadne predložil vnútroštátny súd (rozsudok z 11. júna 2015, Base Company a Mobistar, C-1/14, EU:C:2015:378, bod 48 a citovaná judikatúra).
- 22 V zmysle ustálenej judikatúry Súdneho dvora odmietnuť rozhodnúť o prejudiciálnej otázke, ktorú položil vnútroštátny súd, možno predovšetkým len vtedy, ak je zjavné, že ustanovenie práva Únie podliehajúce výkladu Súdneho dvora nemožno uplatniť (rozsudok zo 17. septembra 2015, van der Lans, C-257/14, EU:C:2015:618, bod 20 a citovaná judikatúra).
- 23 V tejto súvislosti v rozsahu, v akom sa návrhy na začatie prejudiciálneho konania týkajú zlučiteľnosti predmetných predpisov s ustanoveniami Zmluvy o FEÚ v oblasti slobody usadiť sa a slobodného poskytovania služieb, treba uviesť, že tieto ustanovenia sa neuplatňujú v situácii, ktorá sa vo všetkých ohľadoch obmedzuje len na vnútorný rámec jedného členského štátu (pozri v tomto zmysle uznesenie z 3. júla 2014, Tudoran, C-92/14, EU:C:2014:2051, bod 37 a citovanú judikatúru).
- 24 Treba konštatovať, že z návrhov na začatie prejudiciálneho konania nijako nevyplýva, že by bezpečnostné služby mali sídlo inde ako v Taliansku alebo že by existovali iné skutočnosti spojené s ich činnosťou, ktoré by prekračovali hranice tohto jediného členského štátu.
- 25 Návrhy na začatie prejudiciálneho konania preto neposkytujú konkrétne informácie, ktoré by umožnili konštatovať, že na okolnosti sporov vo veciach samých sa môžu uplatňovať články 49 a 56 ZFEÚ.
- 26 Treba však pripomenúť, že za určitých podmienok však čisto vnútroštátna povaha predmetnej situácie nebráni tomu, aby Súdny dvor odpovedal na otázku položenú na základe článku 267 ZFEÚ.
- 27 O taký prípad môže ísť najmä za predpokladu, že by vnútroštátne právo ukladalo vnútroštátnemu súdu, aby sa štátnemu príslušníkovi členského štátu, pod ktorý tento súd patrí, priznali rovnaké práva, ako sú práva, ktoré by v tej istej situácii vyplývali štátnemu príslušníkovi iného členského štátu z práva Únie alebo ak sa návrh na začatie prejudiciálneho konania týka ustanovení práva Únie, na ktoré vnútroštátne právo členského štátu odkazuje na účely stanovenia pravidiel uplatniteľných na čisto vnútornú situáciu v tomto členskom štáte (uznesenie z 3. júla 2014, Tudoran, C-92/14, EU:C:2014:2051, bod 39 a citovaná judikatúra).
- 28 Hoci Súdny dvor môže za takých okolností poskytnúť požadovaný výklad, neprislúcha mu, aby prejavil takúto iniciatívu, pokiaľ z návrhu na začatie prejudiciálneho konania nevyplýva, že vnútroštátny súd skutočne má takú povinnosť (pozri uznesenie z 30. januára 2014, C., C-122/13, EU:C:2014:59, bod 15).

- 29 V návrhu na začatie prejudiciálneho konania sa neuvádza nič, čo by umožňovalo prijať záver, že talianske právo ukladá vnútroštátnemu súdu povinnosť priznať bezpečnostným službám so sídlom v Taliansku rovnaké práva, aké by v tej istej situácii vyplývali bezpečnostnej službe so sídlom v inom členskom štáte z práva Únie, alebo že talianske právo odkazuje na právo Únie na účely stanovenia pravidiel uplatniteľných na čisto vnútroštátnu situáciu tohto členského štátu.
- 30 Treba však poznamenať, že vnútroštátny súd má naďalej možnosť podať nový návrh na začatie prejudiciálneho konania, až bude schopný poskytnúť Súdnemu dvoru všetky informácie, ktoré mu umožnia rozhodnúť (pozri v tomto zmysle uznesenia zo 14. marca 2013, EBS Le Relais Nord-Pas-de-Calais, C-240/12, neuvverejnené, EU:C:2013:173, bod 22; z 18. apríla 2013, Adiamix, C-368/12, neuvverejnené, EU:C:2013:257, bod 35, a z 5. novembra 2014, Hunland-Trade, C-356/14, neuvverejnené, EU:C:2014:2340, bod 24).
- 31 Za týchto okolností treba na základe článku 53 ods. 2 rokovacieho poriadku konštatovať, že Súdny dvor zjavne nie je príslušný odpovedať na otázky, ktoré položila Consiglio di Stato (Štátna rada, Taliansko).

O trovách

- 32 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdnym dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (prvá komora) nariadil:

Súdny dvor Európskej únie zjavne nemá právomoc odpovedať na otázky, ktoré položila Consiglio di Stato (Štátna rada, Taliansko) rozhodnutiami z 12. novembra 2015.

Podpisy